

VILLÁNYI LÁSZLÓ

Tavaszt lép

„Amikor veled szálltam vonatra, sárgább volt a repcetábla.”

Veri a bádogot a fakopáncs. Nem hernyóra, hangszerre talált.

Gyerekkorod óta vajon mennyit zsugorodtak a kőangyalok a Kálvárián?

Tavaszt lép a lány.

Voltak, akik miattad, érted sírtak. Szégyen vagy büszkeség?

Rendre eltéved magában, csapódik összevissza, mint az ablak mögé rekedt darázs.

„Álmomban tele volt tülevéllel az ágyam, mindhiába próbáltam megtisztítani.”

Ahol sohasem

Álmában mindent a helyén talált a házban, ahol sohasem járt.

„Meglátva a vonat ismerős zöldjét, magamban már fogalmazni kezdtem a levelet, akárha ő ülne az ablak mellett. Ekkor vágódott mellkasomnak a kő, bőrömbbe vésve a jelen időt.”

Mint a hegedülő lány hátának íve.

„Gyalogolhatok naphosszat az esőben, bőrig ázva, vízállóak rossz mondataim, elfelejtett vétkeim.”

Ül majd a kertben, szeliden fogva tartják a virágok.

Ahogy még tavasszal is előkerül egy-egy tülevél, a tavalyi karácsonyfa maradéka, a szőnyegben vagy a padló részében megbújva.

Az utcák a keresztutcákkal szeretkeznek, a párhuzamosok a háborúban találkoznak.